

Τὸ νὰ πίπτῃ λεπτὴ καὶ ἀραιὰ βροχή: Ἀρκίνησεν τὸ ἄμυλ-λοψιχαδίσμα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀμυλόβρεγμα.

*ἀμυλοψιχαδίζω, ἄμυλ-λοψιχαδίζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *ἀμυλοψιχαδίει.

Συνήθως κατὰ γ' πρόσ., πίπτει λεπτὴ καὶ ἀραιὰ βροχή, ψιχαλίζει ἐλαφρῶς: Ἀρκίνησεν νὰ ἄμυλ-λοψιχαδίῃ. Συνών. *ἀμυλοβρέχω 1, ψιχαλίζω.

*ἀμυλοψιχαδίσμα τό, ἄμυλ-λοψιχαδίσμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλοψιχαδίζω.

Ἀμυλοψιχαδίσμα, ὁ ἰδ.

*ἀμύλωμα τό, ἄμυλ-λωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμυλώνω.

Τὸ νὰ καταλύῃ τις τὴν νηστείαν, νὰ τρώῃ πασχαλινὰ φαγητά: Ἐν' ἄμυλ-λωμαν ποῦ ἔκαμα μὲ ἕναν ἄβκόν;

*ἀμυλώνω, ἄμυλ-λὼν-νω Κύπρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀμυλο, παρ' ὅ καὶ ἄμυλ-λα.

1) Τρώγων λιπαρὸν φαγητὸν αἰσθάνομαι κατόπιν γεῦσιν οἶονεὶ χοιρινοῦ λίπους Σύμ.: Ἐφαά το καὶ ἄμυλ-λωσα. 2) Καταλύω τὴν νηστείαν, τρώω πασχαλινὰ φαγητά Κύπρ.: Ἐνήστευα οὐλ-λην τὴν Σαρακοστήν τδ' ἐν ἄμυλ-λωσα. Σαρακοστή ἐν τῷ τρώει ἄμυλ-λωμένα τδ' ἐν ἀντρέπεται!

*ἀμύλωσι ἦ, ἄμυλ-λωσι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλώνω.

Τὸ ἐκ λίπους ἄρτυμα φαγητοῦ: Ἐν ἔχει ἄμυλ-λωσι δὲ φαεῖ. Συνών. *ἀμυλωσιᾶ.

*ἀμυλωσιᾶ ἦ, ἄμυλ-λωσιᾶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλώνω.

Ἀμύλωσι, ὁ ἰδ.: Ἐδεὶ κάμποσιν ἄμυλ-λωσιᾶν τὸ π-πι-λάφιν-τὸ ρέσιν (φαγητὸν ἐκ σίτου καὶ κρέατος).

*ἀμυλωτὸς ἐπίθ. ἄμυλ-λωτὸς Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλώνω.

Λιπαρὸς, λιπώδης: Ἐμυλ-λωτὸ κρεῖας. Συνών. *ἀμυλωτὸς, ἀντίθ. ἀμύλωτος 1.

ἀμύλωτος ἐπίθ. Πόντ.(Κοτύωρ.) ἀμύλ-λωτος Κύπρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀμυλωτὸς < *ἀμυλώνω τοῦ ἀρκτι-κοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ ἄνευ λίπους, ἄνευ πάχους Σύμ.: Ἀμύλ-λωτο κρεῖας. Ἀντίθ. *ἀμυλωτὸς, *ἀμυλωτὸς. 2) Ὁ μὴ ἡρτυμένος διὰ λίπους ἢ βουτύρου Πόντ.(Κοτύωρ.): Ἀμύλ-λωτο δοῦρβὰ (εἶδος σουπας). 3) Ὁ μὴ καταλύσας τὴν νηστείαν, ὁ μὴ φάγων πασχαλινὰ φαγητά Κύπρ.: Ἐμεινεν ἀμύλ-λωτος Πάσκαν ἡμέραν ὁ κακορρίζικος, γιατί' ἐν εἶδεν π-παρᾶς ν' ἀγοράσῃ κρεῖας. Συνών. ἀμυλ-λωτὸς 1.

ἀμύξωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμύξουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυξωτὸς < μυξώνω.

Ὁ μὴ ρυπανθεὶς διὰ τῆς βλέννης τῆς ρινός. Ἀντίθ. μυξίασμένος (ἰδ. μυξιάξω), μυξωμένος (ἰδ. μυξώνω).

ἀμύριστος ἐπίθ. Ἡπ. Ἰων.(Κρήν.) Πόντ.(Οἶν.) κ. ἀ. —Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. Περιδ.—ΓΔροσίον. Ἀγροτ. Ἐπιστ. 85 ἀμύριστους Θράκ.(Ἀδριανούπ.) Μακεδ. Σάμ. κ. ἀ. ἀμύρι-χτος Πόντ.(Κοτύωρ.) ἀμύριγος Πόντ.(Χαλδ.) κ. ἀ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀμύριστος.

1) Ὁ μὴ μυρίζων, ὁ μὴ ἀναδίδων ὁσμὴν, ἄοσμος Ἡπ. Μακεδ. Πόντ.(Οἶν.) —Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. —ΓΔροσίον. ἔνθ' ἄν.: Ἀμύριστο βούτυρο-τυρὶ Ἡπ. || Ποίημ.

Μέσ' ἔς τὸ βιβλίον τὰ κλεισὰς ἔς τὸ φύλλον σου σημάδι, ἔς τὴν ἰδίαν θέσιν τοὺς κλειστὰς τὰ βροῖκα τὰ καυμένα, ἀμύριστα, παντέρημα, θλιμμένα σὰν κ' ἐμένα

ΓΔροσίον. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀμυρος 1. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ὠσφράσθη τις Θράκ.(Ἀδριανούπ.) Ἰων.(Κρήν.) Πόντ.(Κοτύωρ. Χαλδ.) Σάμ. κ. ἀ.: Λουλούδι ἀμύ-ριστο Κρήν. Οὐλα φέρεις ἔς σὸ μυτί σ', τιδὲν ἀμύριχτο κ' ἀπε-λέκ' ἔς (ὅλα τὰ φέρεις εἰς τὴν μύτιν σου, τίποτε δὲν ἀφίνειις χωρὶς νὰ τὸ μυρισθῇς. Τὸ κ' ἀπελέκ' ἐκ τοῦ κ' ἀπελέκεις) Κοτύωρ. Ἐμυρίσθην οὐλὰ τὰ μῆλα κ' ἐφῆκεν ἕναν ἀμύριγον (ἐμυρίσθη ὅλα τὰ μῆλα καὶ ἀφῆκε ἕναν χωρὶς νὰ τὸ μυρι-σθῇ. Ἐκ παραμυθ.) Χαλδ. || Φρ. Γαρούφαλον ἀμύριστον (ἐπὶ ἀγνῆς παρθένου) Σάμ.

ἄμυρος ἐπίθ. Πόντ.(Οἶν.) —Λεξ. Ἡπίτ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀμυρος.

1) Ὁ μὴ ἀναδίδων ὁσμὴν, ἄοσμος Πόντ.(Οἶν.) —Λεξ. Ἡπίτ. Συνών. ἀμύριστος 1. 2) Ὁ μὴ χρισθεὶς δι' ἁγίου μύρου Πόντ.(Οἶν.) —Λεξ. Ἡπίτ. Συνών. ἀμύ-ρωτος 1.

ἀμύρωτος ἐπίθ. σύνθητ. καὶ Πόντ.(Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀμύρουτους βόρ. ἰδιώμ. ἀμύρωγος Πελοπ.(Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυρωτὸς < μυ-ρώνω. Τὸ ἀμύρωγος προσέλαβε τὸ γ ἀντὶ τοῦ τ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀμύριγος, δι' ὃ ἰδ. ἀμύριστος.

1) Ὁ μὴ χρισθεὶς δι' ἁγίου μύρου, ὁ μὴ μυρωθεὶς ἔνθ' ἄν.: Ἀβάφτιστος καὶ ἀμύρωτος Κοτύωρ. Συνών. ἀμυ-ρος 2. 2) Ἀπρεπής, ἐπὶ λόγων Λέσβ.: Λόγια ἄγρια τοὶ ἀμύροντα. Συνών. βρομερός.

ἀμύστρωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμύστρουτους Μακεδ.(Κοζ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυστρωτὸς < μυ-στρώνω.

Ὁ μὴ διὰ μυστηρίου χρισθεὶς: Ἡ αὐτὴ εἶν' ἀκόμ' ἀμύ-στρωτη.

ἀμυτίαστος ἐπίθ. Πόντ.(Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυτιαστὸς < μυ-τιάξω.

Ὁ μὴ φέρων μύτιν, ὁ μὴ ἀπολήγων εἰς ὄξύ, ἐπὶ ὑπο-δημάτων κτ.: Τῶρα οὐδ' ἀμυτίαστον. Πβ. ἀμύτωτος.

ἀμύτωτος ἐπίθ. Πόντ.(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυτωτὸς < μυ-τώνω.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἐμύτωσέ τις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐγένετο ὀξεῖα αἰχμή. Πβ. ἀμυτίαστος.

ἄμφια τά, κοιν. ὡς ὄρ. ἐκκλησιαστικός.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὗς. ἀμφιον.

Τὰ διάφορα ἐνδύματα, τὰ ὅποια περιβάλλονται οἱ κλη-ρικοὶ κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν διαφορῶν ἱεροτελεστιῶν, ἡ καὶ

